

Kl. 15:04

(Ordfører)

Jørgen Poulsen (RV):

Det forslag, som her er til afstemning, handler helt enkelt om at lette tilværelsen for en masse mennesker ved at tillade dobbelt statsborgerskab. Det synes et flertal her i Folketinget så ikke vi skal. Det er selvfølgelig ærgerligt for de mennesker, som det går ud over, men det er også ærgerligt, fordi vi faktisk kunne have hjulpet disse mange, mange mennesker uden nogen som helst nævneværdige konsekvenser for den danske stat eller for det danske samfund som helhed.

Men det, som får mig til at tage ordet, er i virkeligheden den behandling, som det her forslag har været ude for. Jeg synes ikke, behandlingen har været ordentlig. Faktisk har der ikke været nogen behandling i udvalget. Det var der ellers lagt op til efter førstebehandlingen her i salen. Holdningen hos flertallet af udvalgets medlemmer har helt enkelt været, at man ikke ønskede nogen form for drøftelse af det her forslag, før man fik den udredning, som ministeren lovede under førstebehandlingen, og som hun faktisk allerede havde sat i gang i september 2008. Den redegørelse har vi så ventet på og ventet på og ventet på. Og så kom den da endelig, faktisk senere end i ellefte time, og præcis samtidig med at udvalget skulle i gang med sit allersidste møde i denne samling og således alt for sent til, at den kunne behandles på selve mødet, og under alle omstændigheder så sent, at Folketingets øvrige medlemmer ikke har haft en chance for at sætte sig ind i den.

Det synes jeg er ærgerligt, for i virkeligheden er det en udredning, som på så godt som alle områder punkterer alle de myter og alle de bekymringer, som folk i almindelighed har, når det drejer sig om dobbelt statsborgerskab og om konsekvenserne ved at tillade det. Udredningen dokumenterer helt klart, at fordelene ved at tillade dobbelt statsborgerskab langt overstiger ulemperne. Udredningen viser også, at alle de problemer, som blev nævnt her under førstebehandlingen, og som drejede sig om ting som retten til sociale ydelser, om valgbarhed, stemmeret, skat og værnepligt osv., ikke er bestemt af, hvor man er statsborger, men hvor man bor. Redegørelsen dokumenterer helt enkelt, at alle de stater, som tillader dobbelt statsborgerskab – og det gælder de stater, som har haft dobbelt statsborgerskab i mange, mange år, og det gælder de stater, som for nylig har indført det – helt enkelt

siger, at de ikke har oplevet problemer, men at de tværtimod oplever dobbelt statsborgerskab som noget meget positivt.

Den eneste ulempe, udredningen kan pege på, drejer sig om et, vil jeg sige, temmelig fortænkt eksempel, hvor en person med dobbelt statsborgerskab ikke kan være sikker på at få diplomatisk bistand fra Danmark, hvis han skulle komme i vanskeligheder i det land, hvor han også er statsborger – og hvis, vel at mærke, det land modsætter sig, at Danmark hjælper ham. Der er altså mange hvis'er og mange betingelser, som skal være opfyldt, for at vi kan nå frem til den situation, og det er i virkeligheden ganske teoretisk og så perifert, at ingen af de lande, som tillader dobbelt statsborgerskab, har kunnet give et eneste konkret eksempel på, at det har givet problemer. Under alle omstændigheder er det jo ikke et problem for staten. Det kan jo højst være et problem for den person, som sætter sig selv i en så tænkt situation, og det er jo helt frivilligt, om man vil være statsborger i mere end ét land.

Men det her meget fortænkte eksempel er altså nok til at få flertallet til i dag at forkaste forslaget. Det synes jeg er ærgerligt, og jeg synes først og fremmest, at det er helt ude af proportion i forhold til de fordele, som dobbelt statsborgerskab i øvrigt byder på. Man kan jo måske undskylde de medlemmer, som i dag stemmer forslaget ned, med at de ikke har haft tid til at sætte sig ind i redegørelsen. Jeg håber så til gengæld, at de vil sætte sig ind i den til næste samling; for jeg kan forsikre for, at jeg kommer til at genfremsætte det her forslag i næste samling.

Kl. 15:09

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Tom Behnke for en kort bemærkning.

Kl. 15:09

Tom Behnke (KF):

Jeg synes, det er nødvendigt som formand for udvalget lige at præcisere nogle ting. For det bliver sagt her, at der ikke har været nogen behandling i udvalget. Det er simpelt hen ikke rigtigt.

Men det er også således, at det altså er forslagsstillerne, der har initiativretten. Når der er tale om et beslutningsforslag, er det forslagsstillerne, der ligesom sætter takten og bestemmer, hvad der skal ske med forslaget i udvalget, og der kan man jo selv lægge op til, hvad der skal ske. Skal der laves høringer? Skal vi have eksperter indkaldt? Skal ministeren i samråd? Vil man bede om at få udredninger? Skal der stilles spørgsmål til ministeren? Det er helt op til initia-